

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupený JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 4, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ostrava**, se sídlem náměstí Svatopluka Čecha 8, Ostrava-Přívoz, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 6. 2006, č. j. 1989/06-1401-21, ze dne 18. 6. 2006, č. j. 1989a/06-1401-21, ze dne 19. 6. 2006, č. j. 1989b/06-1401-21, ze dne 19. 6. 2006, č. j. 1989c/06-1401-21, ze dne 19. 6. 2006, č. j. 1991/06-1401-21, ze dne 7. 8. 2006, č. j. 3979/06-1401-21, ze dne 25. 9. 2006, č. j. 4787/06-1401-21, ze dne 27. 9. 2006, č. j. 4672/06-1401-21, ze dne 27. 9. 2006, č. j. 5020/06-1401-21, o dodatečném vyměření cla a daně z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalovaného podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2007, č. j. 22 Ca 332/2006 – 24, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zrušena jeho v záhlaví uvedená rozhodnutí, jimiž zamítl odvolání proti dodatečným výměrům celního dluhu vydaným Celním úřadem Frýdek-Místek a Celním úřadem Ostrava. Těmito platebními výměry bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty z důvodu neprokázání preferenčního původu zboží. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Svůj návrh odůvodnil obavou, že právní následky stěžovaného rozhodnutí mohou být v rozporu s veřejným zájmem v důsledku nevybrání dovozního cla ve správné výši.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti zabýval pouze meritorními důvody, k návrhu na přiznání odkladného účinku se nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku následovně:

Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“, nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Otázkou, zda správnímu orgánu může vzniknout v řízení o kasační stížnosti nenahraditelná újma a zda může být jeho návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno, se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007,

č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, v němž dospěl k následujícímu závěru: „... *správní orgán ... může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). ... Pokud bylo správní rozhodnutí krajským soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, pak přiznání odkladného účinku v sobě nese pouze to, že není realizován rozsudek krajského soudu, tedy, že správní orgán není oprávněn, ani povinen v řízení pokračovat a ve věci znovu rozhodnout.*“ Dále z tohoto usnesení vyplývá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. V závěru pak rozšířený senát uvedl, že „...s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“

Po konstatování přípustnosti možného úspěšného podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze strany správního orgánu se Nejvyšší správní soud při věcném posuzování tohoto návrhu zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 – 59, publikovaném na www.nssoud.cz: „*Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit.*“ Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

Nejvyšší správní soud na tomto místě dále odkazuje na své usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49, v němž uvádí: „... *tvrzená újma spočívající v obrožení veřejného zájmu na řádném stanovení a vybírání daní a ve zkrácení státního rozpočtu v souvislosti s vrácením přeplatku na daní jako důsledku pravomocného rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu v daňové věci, není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s. přiměřeně použitý podle § 107 s. ř. s.).*“

Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil jediným argumentem, obsahově shodným s tím, k jehož důvodnosti se zdejší soud vyjádřil v citovaném usnesení prvního senátu, a to tak, že v tvrzených skutečnostech neshledal vznik nenahraditelné újmy. V projednávané věci jde o zcela obdobné odůvodnění návrhu, skutkově se pouze jedná o celní problematiku, nikoli daňovou. Tato skutečnost však na právní posouzení nemá žádný vliv, a proto i v tomto případě jsou závěry zmíněného usnesení plně aplikovatelné.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Nejvyšší správní soud proto jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu